

## Prædiken påskedag 2019

Tekst: Mark 16,1-8.

»Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven, så vi kan salve Jesu legeme - Det nåede vi nemlig ikke i fredags"?

Det er det praktiske problem, kvinderne var optaget af, da de meget tidligt om morgenen er på vej ud til Jesu grav. Om kvinder generelt bare er bedre til at koncentrere sig om praktiske problemer i en kaotisk situation, skal jeg lade være usagt?

"Hvem skal vi få til at vælte stenen fra"? - Problemet havde imidlertid løst sig selv, og først efter at dette har vist sig, tilføjer Markus: "den var meget stor."

Bemærkningen om at stenen var meget stor, står dermed som sådan en lidt underlig vedhæftet fakta oplysning. Egentligt burde den vel have stået efter vers tre, hvor kvinderne taler om, hvem de skal få til at hjælpe dem med at vælte stenen fra.

Men At Markus sådan underligt vedhæfter oplysningen om, at stenen var meget stor, er imidlertid næppe tilfældigt.

Evangelisten Markus, er nemlig ikke logiker. Han prædiker for at vi skal komme til tro. Og bemærkningen om at stenen var meget stor, skal ikke – som vi logisk kunne komme til at tro – sige noget om kvindernes kræfter, eller mangel på samme. Den skal fortælle noget om endnu større kræfter.

Påskemorgens kraft er jo, at det umulige bliver muligt. En logisk selvmodsigelse, som ikke henvender sig vort intellekt. Forsøger vi at forklare det logisk, går vi i stå.

Opstandelsen er nemlig for troen - ikke for forstanden.

For ja! det er umuligt og nej! det kan ikke lade sig gøre.

Og det er netop derfor, at der er så meget kraft i påskedag.

Det er selve det, at det der ikke kunne lade sig gøre, faktisk skete. Dét er selve opstandelsens kraft, der forkyndes i dagens evangelium.

I den mest oprindelige tekst hedder det, "*kvinderne så op og så at stenen var væltet fra.*" I bibeloversættelserne frem til 1992 hedder det da også: "*da de så op - så de.*"

Den græske glose, der er anvendt i de ældst overleverede tekster, oversættes bedst med: *at skue op, at se opad.* Den korrekte oversættelse er vel derfor at rette blikket opad, og her ligger en pointe gemt. Arimatæas` grav kan udmærket have være en hule lidt op ad en bjergskrånning, men det er

ikke det væsentlige. Pointen er i stedet, at vi skal se opad, for at forstå, *hvem*, der havde væltet stenen fra.

Markus prædiker opstandelsestro. Stenen er så stor, at kun Gud kan vælte den fra. Vi kan hverken gøre fra eller til. Vi kan nok heller ikke forstå det. Vi kan ikke andet end se undrende til.

Påskemorgen er Guds sag, da stenen er alt for stor for mennesker.

At stenen var meget stor og at den allerede var væltet fra, står dermed som en begrundelse for hele påskens budskab. Stenen var væltet fra, fordi den var meget stor.

Det er ikke bare en eller anden tilfældig stor kampesten der er tale om. Det er døden selv. Det er døden selv, stor, tung, uundgåelig og umulig at bakse med eller ændre på for andre end Gud.

Derfor er den væltet fra. Vi kan ikke ændre på dødens radikalitet. Det kan kun Gud. Uden hjælp fra Gud er vi mennesker på forhånd dødsdømt.

I evangeliet lyder budskabet fra manden i de hvide klæder: I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her.

- Opstanden - Hvad er han? - Næh den må I længere ud på landet med. Hvordan skulle det gå til? Hvordan så han ud, efter han var opstået? Var det en fysisk opstandelse? Var det en åndelig opstandelse? Hvor blev han af? Det kan jo ikke lade sig gøre. Det giver ingen mening at det skulle kunne ske. Selve opstandelsen er et mysterium.

Sådan har mennesker og tilmed også enkelte præster tænkt. Sådan var det for kvinderne ved graven, og sådan har det været for generation efter generation af kristne. Det er ikke nemt at give sig hen til troen på opstandelsens forvandlende kraft. Opstandelsestanken udgør et kors for tanken - *en sten i skoen* som titlen lyder på en bog af Thorkil Grossbøl.

Men er selve opstandelsen vanskelig at forstå, så er det imidlertid almindeligt kendt, at vi som mennesker nogen gange er afhængige af hjælp til at vælte stenen fra?

På vores vej kan vi møde sten. Små eller store sten. Store sten, som når vi ikke aner vores levende råd.

Skyld og skam over ting vi gjorde, eller ikke gjorde, kan tynde os ned. Vi søger da naturligt efter én som kan vælte stenen bort.

Når vi sidder fast i et mørke, der ikke vil slippe sit tag i os – så bliver vi for alvor klar over at hjælpeløsheden er et af menneskelivets grundvilkår

Når vi eller vores nærmeste bliver alvorligt syge, og vi er fyldt af både uro og frygt, så kan det imidlertid være svært at høre englens: ”Vær ikke forfærdede!”

Men vi må tro på, at det nytter at bakse med de sten, der ligger på vores eller vores næstes vej. Hver gang det lykkes, så er det i sig selv et lille påskeunder, fordi det er selve livet, der får plads iblandt os.

Når vi har mistet et menneske, der stod os så nær, at vort liv blev spaltet i et før og efter, kan det næsten være en provokation at høre ordene om at Kristus har sejret over døden. For det føles jo ikke sådan.

På kirkegården står tunge sten og fortæller os, at hér magter vi ikke noget længere; hér nåede livet sin grænse. Det er sandheden.

Men påskemorgen fortæller os en endnu dybere sandhed; at intet er for tungt til Guds kærlighed; Det afgørende må være, at vi ikke falder for fristelsen til at tro, at vi alene skal og kan vælte stenen fra.

Den tanke ligger jo snublende nær i vores måde at tænke på i dag. Der er jo lagt så meget over på vores skuldre i forhold til vores egen sundhed og livsduelighed. Der forventes en høj grad af egenomsorg og kamp. Blomstrer livet ikke, ses det ofte som vor egen skyld.

Men Påskebudskabet er et udsagn til os om, at selvom vi ligesom kvinderne kan opleve at vores liv er uden håb og uden rum, og syntes spærret inde bag en mægtig sten, så kan stenen – ikke ved vores hjælp, måske nærmere på trods af den - væltes fra, og en engel kan sætte sig på stenen fuld af nyt liv, sejr og glæde.

Overvældede af sorg gik kvinderne ud til graven og se! stenen var væltet fra. Af kærlighed havde Gud væltet stenen fra.

Påskeberetningen er en fantastisk fortælling om kærlighedens magt. En fortælling om Guds kærlighed. Kærligheden stærkere end døden.

Det er for at fejre, at vi er omfattet af Guds kærlighed, at vi i dag er samlet her i Vester Aaby / Aastrup kirke for at fejre gudstjeneste.

Opstandelsesbudskabet, er selve det budskab, som kirken her er bygget på. Kirken er bygget af sten fra den tomme grav. Kirken er bygget på den sten som bygmestrene vragede, men som nu er blevet hovedhjørnestenen. Kirken er bygget på Kristus, som den korsfæstede og opstandne.

Kirken er naturligvis også bygget af naturlige sten, men kirken er ikke lig med de kirkebygninger, som vi kan se rundt omkring i landskabet.

I Mandags var vi vidne til en katastrofe i Paris, da den smukke *Nortre Dame* kirke gik op i flammer. Men heldigvis er det kun kirkebygningen, der er brændt ned. Hovedhjørnestenen ligger der endnu og ingen levende stene gik tabt.

I troen på, at hovedhjørnestenen er så stor, at kun Gud formår at bakse med den, kan vi finde troens vished og føle os trygge.

Trygge ved, at han så også formår at bakse med de store sten i vore liv, som vi ikke selv kan løfte. Tro på at stenen ved vore hjerter bliver væltet bort, så livet atter kan spire frem med påskedagen.

Rigtig glædelig påske.